

ВЪЛКАШИНЪ

— Момчилице!

— Кажи, Вълкашине?

— Защо дойде въ Скопие? Пакъ ли искаш да ме мъчиш? Не ти ли стигат теглата ми! Очитъ ми не могат да те изгледат. Огънъ гори на сърдцето ми. Моя искамъ да бждеш. . .

— Замълчи, Вълкашине! Какво говориш? . . .

— Напусти Момчила! Остани при мене въ крепостта ми. . . Само единъ знакъ отъ мене — стражата ще заварди кулитъ на крепостта и ти ще бждеш моя. . .

— Не мога, Вълкашине! Ти си юнакъ. Не прилича на тебе на гости това да сториш! Цѣлиятъ градъ ще те охули! Всич-

ки ще разбератъ вѣроломството. И после — не мога още да се реша. Не е леко. И Момчилъ е юнакъ. И неговитъ крепости сѣ силни и голѣми. Златна е и неговата сабя! . . .

— За сабята не приказвай, Момчилице! Тебе гледамъ азъ! Ето: въ коприна ходиш облѣчена ти, при мене — съ сѣрма и кадифе ще те облѣка, въ златна колесница ще те воза. . . Колкото, дали Момчилъ е юнакъ — да кръстосаме сабитъ си, да видиш чия ржка е по-силна, кой може по-харно да върти дамаскината, азъ или той! . . .

— И това не бива! Що ще кажатъ невѣститъ на бояритъ? На гости сме ти дошли, отъ завистъ къмъ Момчила, проболя си сърдцето му и насила си грабналь и отвлѣкълъ невѣстата му. . .

— Тогава що да сторя?

— Кой?

— Азъ!

— Остави на мене, Вълкашине!

— Какво да оставя?

— Почакай, всичко ще обмисля и наредя! Азъ зная какъ да стане всичко. Тѣй както съмъ намислила — никой нищо не ще узнае, никой нищо нѣма да види. . . Ще знаемъ само двама. . .

— Какво, отрова въ чашата му ли да туримъ тая вечеръ?

— Не!

— Отъ кулата ли да го блъснемъ?

— Не!

— Мой отредъ ли да пратя да го нападне по пѣтя въ гората?

— Не!

— А какво да сторимъ? Кажи!

— Ще запоя коня му. Покани го на ловъ. Момчилъ нищо не ще подозре, ще дойде. . . Нападни го тогава и забий

